

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 19. juni 2009

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

THA/ J.nr. 2009-4522

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 2. juni 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 422 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra René Skau Björnsson (S).

Spørgsmål nr. 422:

"Ministeren bedes udtømmende gøre rede for, hvad det er, der i henhold til lov om social service karakteriserer hhv. et hjælpemiddel og et forbrugsgode, samt hvad det er, der kan betyde, at et hjælpemiddel kan ændre karakter til at blive et forbrugsgode?"

Svar:

Definitionen på hjælpemidler kan udledes af ankepraksis, mens definitionen på forbrugsgoder fremgår af § 16, stk. 2, i bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Ved hjælpemidler forstås produkter, der er fremstillet med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse. Forbrugsgoder omfatter produkter, som er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Der er således ingen udtømmende opregning i lovgivningen af, hvilke produkter der er hjælpemidler, og hvilke der er forbrugsgoder. Vurderingen af, om et givent produkt er et hjælpemiddel eller et forbrugsgode, foretages derfor af kommunerne, de sociale nævn og Ankestyrelsen i forbindelse med afgørelsen af konkrete sager.

Generelt er hjælpemiddel- og forbrugsgodeområdet karakteriseret af en udvikling, hvor et givent produkt på baggrund af samfundsudviklingen kan ændre status fra et hjælpemiddel til et forbrugsgode. Det kan ikke udtøm-

mende angives, hvilke momenter der skal lægges vægt på ved vurderingen af, om et specifikt produkt har ændret status, men produktets hovedformål, målgruppe, udbredelse m.v. vil kunne inddrages.

Karen Ellemann

/ Karin Ingemann